

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/76/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112240513
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112240513.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova 25, IČO: 35807598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 28.11.2014 č.k. 8C/412/2012-57 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku o vylúčení veci na samostatné konanie.

Odmieťa odvolanie proti výroku o vylúčení veci na samostatné konanie.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada nepriznáva.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a veci pôvodne vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6C/109/2012, 6C/110/2012, 6C/111/2012, 6C/114/2012, 6C/119/2012 a 6C/120/2012 vylúčil na samostatné konanie. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Výkonným dokazovaním mal za preukázanú skutočnosť, podľa ktorej predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom prvostupňového súdu pri rozhodovaní o návrhoch na zmenu súdneho exekútora v exekučných veciach vedených na Okresnom súde Humenné.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podmienkami priznania nároku na náhradu škody je preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez

splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

V exekučných konaniach začatých do 31.08.2005 právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 44 Exekučného poriadku nestanovovala povinnosť exekučnému súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Táto povinnosť bola zakotvená do tohto ustanovenia až s účinnosťou od 01.09.2005. Ustanovenie § 238 ods. 1 Exekučného poriadku ukladalo povinnosť dokončiť konania začaté pred 01.09.2005 podľa práva platného do 31.08.2005 ak ods. 2 neustanovoval inak. Na konania začaté pred 01.09.2005 sa v zmysle ustanovenia § 238 ods. 2 Exekučného poriadku mohli použiť len ustanovenia § 34 od. 1 až 3, § 37 ods. 4, 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3, 4, § 145 ods. 1. Ak exekučný súd v konaniach začatých pred 01.09.2005 nerozhodol o návrhoch na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní neporušil žiadnu povinnosť vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. V takýchto konaniach preto nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu nedodržania zákonných lehôt. V týchto veciach exekučný súd konal priebežne a bez zbytočných prietahov. Vo vzťahu k ostatným exekučným veciam je potrebné dodať, že Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto je nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu. V prejednávanych veciach je potrebné prihliadnuť na povahu procesného úkonu súdu a to rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora. Pre prijatie záveru o porušení základného práva účastníka a o existencii zbytočných prietahov exekučného súdu nepostačuje len samotné prekročenie zákonom stanovenej lehoty, ale aj naplnenie ďalších podstatných okolností prejednávanych vecí. Pri podaní návrhu na zmenu exekútora je prax exekučných súdov taká, že súd si vyžiada od doterajšieho exekútora predloženie exekútorského spisu, vyčíslenie trov exekúcie a po ich doručení súdu je potrebné vytvoriť adekvátny časový priestor pre rozhodnutie o trovách. Až doručením exekútorského spisu s prípadným vyčíslením trov exekúcie je dovŕšený celý proces spojený s podaním návrhu na zmenu exekútora a týmto okamihom sú objektívne splnené podmienky pre rozhodnutie súdu o podanom návrhu. V prejednávanych veciach je rozsah prekročenia zákonnej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora adekvátny všetkým úkonom, ktoré je nevyhnutné po podaní návrhu na zmenu exekútora vykonať, bez ktorých nemožno rozhodnúť o podanom návrhu. Taktiež je potrebné poukázať na to, že žalobca podával návrhy na zmenu exekútora hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní a preto musel počítať s určitým technickoadministratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho návrhu bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. V danom prípade dĺžka exekučného konania od doručenia návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia o zmene nie je takej povahy, aby predstavovala porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca navyše neuniesol dôkazné bremeno v otázke preukázania škody, keď nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky. Nestačí samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčísliť bez predĺženia dôkazu o vynaložení nákladu. Okrem toho v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode pre prípadnú nečinnosť súdu ani dôjsť nemôže, nakoľko pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Žalobca uplatnil i nemajetkovú ujmu, pri ktorej nepreukázal, že u žalobcu v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu došlo k ohrozeniu legitímnych očakávaní, že by došlo k zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo insolvencii povinného. Ide iba o hypotetické uvažovanie žalobcu, bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Súd nevidí dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške na základe aplikácie nálezov Ústavného súdu SR o priznaní finančného zadostučinenia za konštatované zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, keď nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu a vznik škody.

S prihliadnutím na uvedené súd prvého stupňa žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie. Ako dôvod uviedol, že vo veci sa rozhodlo na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., pretože svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Stav právnej neistoty existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy, atď.. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie vecí v primeranej lehote. Žalobca takýto záväzok nemá.

Žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Okrem toho, ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odvolací súd v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu poukazujúcu na nemožnosť aplikácie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, táto je právne bezvýznamná. Pri rozhodovaní vo veci sa totiž vychádzalo z ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012.

V danom prípade nesprávny úradný postup mal spočívať v nedodržaní zákonnej lehoty stanovenej na rozhodnutie o zmene exekútora. Odvolací súd poukazuje na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí IV.ÚS 606/2012, kde Ústavný súd Slovenskej republiky okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní a preto musel počítat s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom čo je ústavne akceptovateľné.

Vo vzťahu k tej časti odvolania, v ktorej sa hovorí o potrebe rozhodnúť o návrhu žalobcu na prerušenie konania je potrebné dodať, že zo strany žalobcu takýto návrh v čase predchádzajúcim nariadenému

súdnemu pojednávaniu doručený nebol. Takéto návrhy žalobca podával len v tých prípadoch, keď súdy nezohľadnili ním namietanú zaujatosť všetkých sudcov súdu rozhodujúceho konkrétnu exekučnú vec, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zakladajúcemu podľa tvrdení žalobcu nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. V prejednávanej veci námietke zaujatosti vyhovené bolo a vec prejednával iný súd než ten, ktorý konal v exekučnej veci.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Žalobca svojim opravným prostriedkom napadol celý rozsudok, a teda i tú časť, ktorou sa rozhodlo o vylúčení veci na samostatné konanie. Proti takémuto rozhodnutiu, ktorým sa iba upravuje vedenie konania Občiansky súdny poriadok v ust. § 202 ods. 3 písm. a) odvolanie nepripúšťa. Z tohto dôvodu bolo potrebné odvolanie žalobcu proti výroku o vylúčení veci na samostatné konanie odmietnuť (§ 218 ods. 1 písm. c) O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.